

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

EL NOU EMPRÈSTIT

No's pot negar que 'ls meus micos
están molt ben ensenyats,
donchs ballant al só que toco
ells y jo'n treyém bons guanyts.

LISTA DE LA BOGADERA

¿De qué parlarem pera no cremarnos?... Ah, si; dels fochs de Sant Joan y de Sant Pere.

Aixó que sembla paradòxich y una brometa ignocenta, es, no obstant, una realitat més real que vinticinch céntims de pesseta y una veritat més verdadera que aquella *Tia Javiera* famosíssima que no's descuidam de fer constar la seva autenticitat.

A tals temps hem arribat que pera fugir de las cremadas no hi há com acostarse al foch, perque aquet *vora* element ha passat a ser de lo més inofensiu que hi pugui haver d'ensá que'ls nostres espantadissos governs han comensat a veure per aquí els *fuegos de la discordia* y els de la *rebelión*, que ab tot y no ser més que fochs d'encenalls, resultan pera nosaltres més cremadors que'l volcá de la Martinica.

Interinament, donchs, els bombers inconstituts se cuidan d'apagar aquets fochs follets, y las companyias de la Meseta Central ens asseguran d'incendis la casa, matarem la estona parlant dels fochs d'aquets dias, o d'aquestas nits, úni h desfogament que'ns es permés y... manetas a la padrina.

Peró vels-hi-aquí que ara'm trobo ab la dificultat de que no sé que dirne de las fogueras de Sant Joan y de Sant Pere, a no ser que recordi la circumstancia d'haver vingut precedidas enguany del foch que treyan pels caixals els demócratas *bastatrix*, precisament per havérsels-hi apagat per un radical sistema d'extinció, els tochs del entusiasme que'ls hi havia produït aquell *vestal* que va venir a Barcelona a mantenir el *fuego sagrado* de la llibertat y de la democracia y sen va entornar tot cremat perque no hi va haver *lugar* a fer servir el ventall.

Peró no agafaré las cosas baix aquet punt de vista, perque aixó seria'l mateix que fugir del foch pera caure a las brasas, y'l dia que vingues la liquidació social, en Bonatulla'm faria mals comptes, y quan s'implantés la reforma de la propietat que patrocina en Canalejas, fora capás de reformarme—per l'istil que ho va fer ab el palau de la duquesa de Santoña—l'única propietat que tinch, o sigui un ninxo al cementiri vell, y llavors si que podria dirse de mi que no tinch ni ahont caure mort.

Con que... *apaga y vamonos.*

Já es ben veritat, aquella dita de que un home valent y un got de vi duran poch. No fa pas tant temps pera que n'haguem perdut la memoria, d'aquellas bravatas parlamentarias den Lerroux al Congrés, en las que pera variar de capellans y frares, se feya un tip de civils que ni'ls pobres per la Quaresma.

Ab tot, va venir l'hora de pagar el gasto, y aquí varen comensar els maldecaps, perque en Lerroux no portava *suelto* y va haver de quedar a deure... la valentia.

Dos quartos de lo mateix ha passat ara ab el *Capitán Mentras*, el qui, desde l'empit d'un balcó estava fet un Alcides de tan valent, fins al punt de que qual-sevol hauria dit que ni tot el *tercio* li era prou bon mosso.

Ab tot, van *acortarse* las distancias, el seu *alter ego* li va ensenyar el tricorni, y va succeirli si fa o no fa lo que al *sargento guapo* de "La Dolores" al trobarse davant per davant del *cabrito* que havia d'estoquejar:

"Es que se creció un poquito conforme me fui acercando."

Aixó es lo que debía dirse el célebre *Capitán*, o al menos aixó es lo que's pot llegir entre ratillas en l'acta de la qüestió Escandón-Urquía.

Ha comensat la temporada de banys, que vé providencialment pel temps de las carbassas, que enguany deuen haver anat a dojo entre la classe estudiantil, donchs justifica plenament la bona cullita, el gasto d'adops que s'ha fet, el guano de festas que s'ha esmersat y'l regadiu de plans d'ensenyansa que s'ha abocat al tros.

Ha comensat la temporada de banys, déyam, y ab ella'l compte que hem de tenir, ara més que may, a nadar y guardar la roba, sobre tot si considerem que ab els plans financers dels nostres hisendistas públics estém exposats al més lleuger descuit, a que tot sent el mort ens prenguin fins la camisa y haguem de tornar a casa ab el traje que gastava'l pare Adám al istiu.

De tots modos no s'estiguin de posar la pell en remull, donchs per aquet sistema no'ls será tan dolorosa la operació quan els hi llevin a tiretas, que exposats estém a que cada espanyol el converteixin en un Sant Bartomeu.

M'atreveixo a recomanarshi'ls banys d'impresió ab preferència als altres, perque aixís acostumarán el cos a las impresions que'ns venen assobre, que prou ens deixarán més frets que las onadas de la mar vella.

No'ls hi fassi por l'aigua, remullinse a desdir que es l'única manera de poder pendres las cosas ab frescura.

Y, ara que me'n adono; he comensat parlant de foch y he acabat tractant d'aigua: una de freda y un'altra de calenta, a tall de dutxa escocesa, que es el sistema hidroterápich a que'ns subgectan desde fa forsa temps els governs de Madrid, sobretot als catalanistas: tan aviat ens abocan un Romero que'ns vol fusellar, com un Canalejas que'ns dona l'abrás de germanor.

En fi, que passin un bon istiu y que no suin tant com me tocará suar a mi pera omplir aquesta secció, si cada setmana els assumptos van tant escassos com en la present.

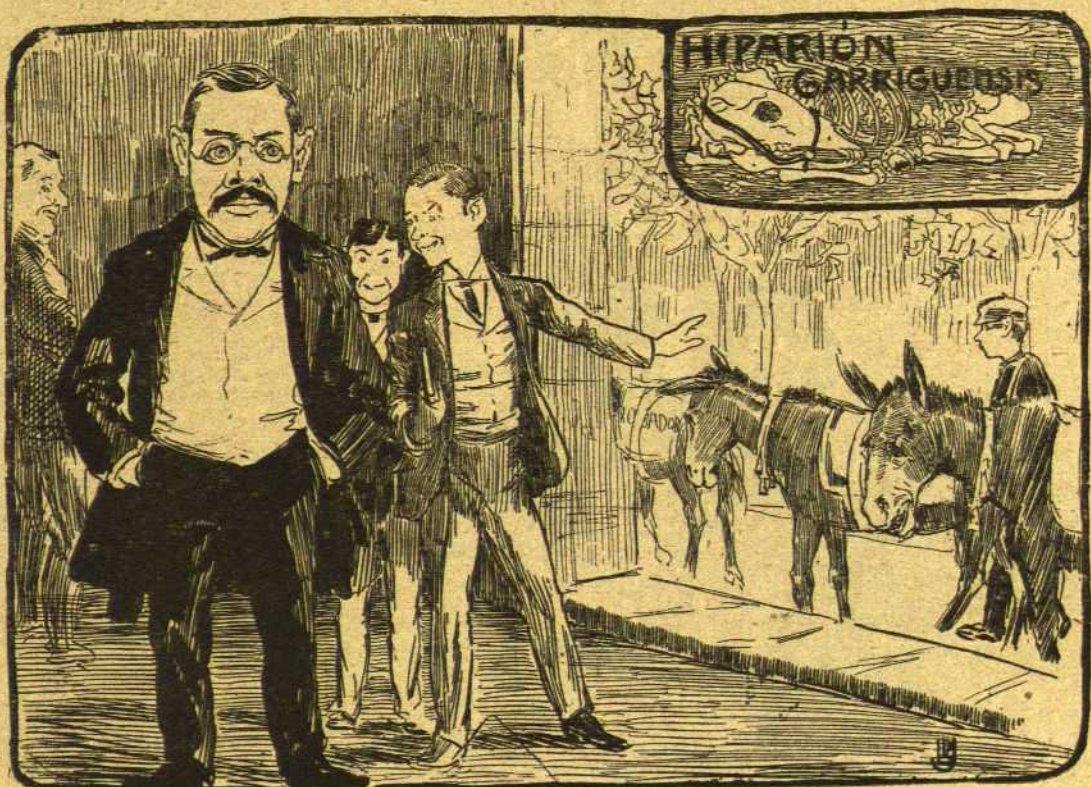
LLEIXIU

DESCUBRIMENT

¿Shan fixat ab un terreno que hi há al carrer d'Avinyó? Donchs allí s'hi fá una casa en Laribal; si senyors. El verb de la democracia, l'impertérrit defensor de los *bienes del obrero*, l'acaudalat religiós

ENTRE SABIS

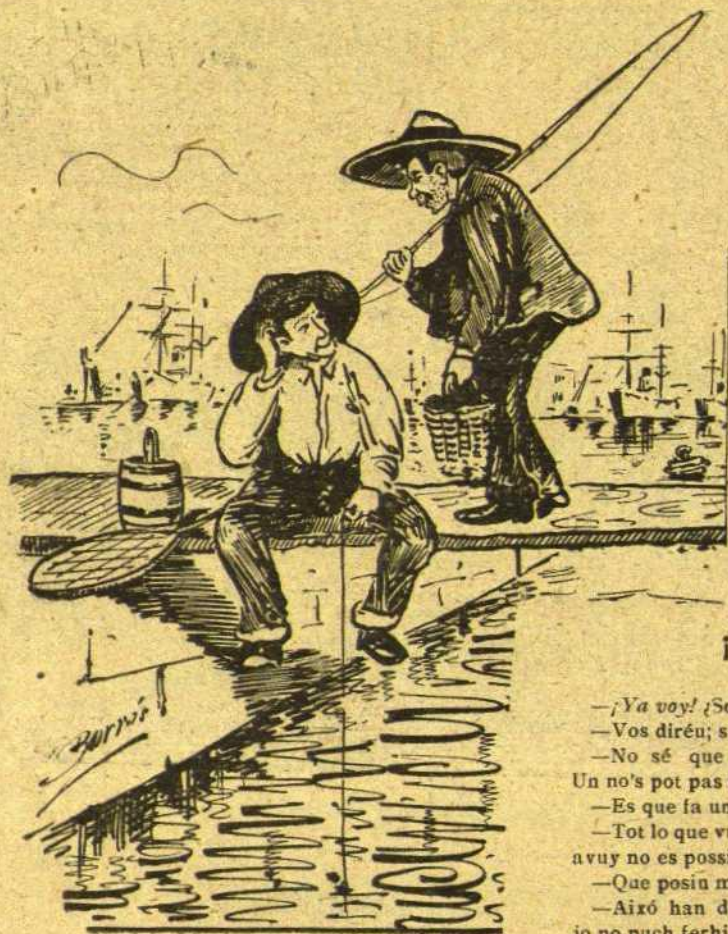

—Miri, miri, don Odon. Las hipparionas de la llet.

que a Montserrat hi té celda,
l'il·lustríssim director
de l'Eco de las cloacas,
es gastará uns quants milions
en construirse una casa
ahont hi haurà capella y tot.
Vaja, que la classe obrera
fà un quant temps que està de sort.
Aquet fet, com poden veure,
en sí no té res de nou
Pro lo que causa extranyesa
es que en las excavacions
pels fonaments de la casa
s'hi hagi trobat un tresor.
L'altre dia dos manobres
van notar que ab el picot
tocavan un *cuerpo duro*
com la closca den Junoy,
y escavant ab molt cuidado
va sorti a la llum del sol
una olla de forma exacte
al cap den Mir y Miró.
Dia que l'olla era tan grossa
y d'un pes tan fabulós
que'ls homes que intervingueren
en tréurela del seu lloch,
han dit que era tan feixuga
com en Doys *quan no está bo*.
En vista de la troballa,
es va pendre el bon acort
de no fer públich l'*hallazgo*,
esbotzar l'olla en qüestió,
y partirse las monedas
a satisfacció de tots.
Pro un cop reventada l'olla
van fondres las ilusions.
¿Saben lo que contenia?

¿Saten quin era el tresor?
cinch o sis quintars de runa
y uns doscents kilos de pols;
es di, el contingut exacte
d'una ópera den Bretón.
En vista de lo de l'olla
es van fer suposicions
y es deya que era probable
que lo trobat no més fos
un avís de que existian
enterrats pels encontorns,
alguns tresors arqueològichs
d'incalculable valor.
Es va rependre la tasca
seguint las excavacions,
y en efecte, al cap d'un rato
de fer treballà els picots
¡pum! un altre *cuerpo duro*.
Es van pendre precaucions
y aquet cop era de veras.
S'havia trobat un cos
que, ab rahó, va suposarse
que *perteneixia a un mort*.
També van trobà un *papirus*,
molt mullat y molt borrós,
y tres monedas extranyas
que semblavan de cartró.
En vista de que'ls manobres
no entenian poch ni molt
ab res de arqueologia,
varen decidí entre tots
que's cridés corrents a un sabi
perque dongués opinió,
y fes llum sobre un assumpto
que's presentava tan fosch.
Al cap de mitja hora escassa
hi compareix don Odón,

ENTRE PESCADORS

—¡Mestrel! ¿Pican?
—¡Vos diréu si pican! ¿no veyéu que'm ras-o?

s'apuntala las ulleras,
es passa la mà pel front,
es posa a mirà el *papirus*,
comensa a lè apuntacions
y passada molta estona,
exclama ab alectació:
—Minyons, ja sé de que's tracta.
Aixó es sols un paperot,
que no té cap importancia,
ni li donan cap valor.
Si la ciencia no m'enganya,
aquet papé es una acció
d'una societat quebrada,
que va deixar molts recorts.
Aquí diu "LA SALVADORA"
y un cop llegit aquet mot,
no tinch cap reparo en dirvos
que aixó es una mala acció.
Respecte a aquestas monedas,
creyéu, no os feu ilusions;
son tres pessetas y mitja,
y encara que un servidor,
ca conèixer la moneda,
m'hi distingeixo molt poch,
juraría que son falsas,
pró aixó os ho dirán millor,
si las portén a un bescambi
o al adroguer del cantó.
Finalment, respecte als ossos,

tindrè d'estudiarho molt,
perque un día a la Garriga
ple de bonas intencions,
vaig trovarhi un *esqueleto*
que semblava un *hiparión*,
y va resultar sè un burro,
un xiquet més grós que jo.
Per lo tant, no m'embolico,
agaféu un carretó,
portéu a un veterinari,
que ab aixó hi entenen tots,
y allí us dirán si aquets restos,
son restos d'un burro mort.
Jo, com acabo de dirvos,
em reservo la opinió,
perque, vaja, sentiria
que creyentlo un *hiparión*,
després em sortís un mano,
com en aquella ocasió,
y em demostrés que aquets ossos,
que semblan de tant valor,
son del avi de las burras
del carrer den Robador.

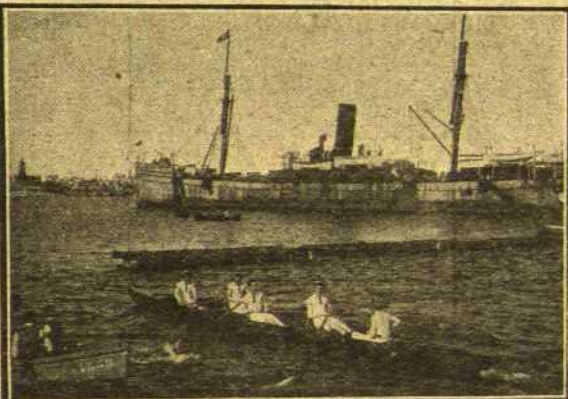
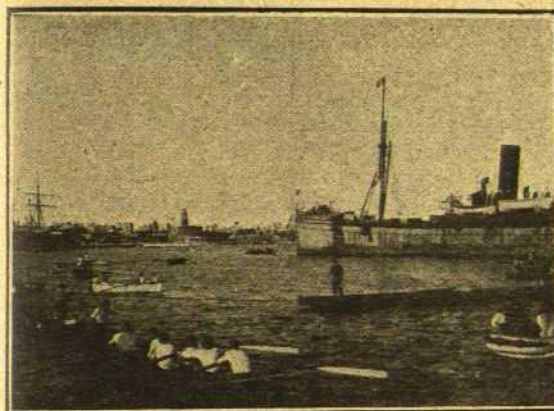
K O. K.

¡¡Bo...quen!!...

—¡Ya voy! ¿Son vostés els qui han picat?
—Vos diréu; sembla que siguéu sort.
—No sé que dilshí. Tenen de pendre paciencia.
Un no's pot pas fer a trossos.
—Es que fa un quart que piquém.
—Tot lo que vulguin, mes ja se sab que en diadas com
avuy no es possible servir bé.
—Que posin més servey.
—Aixó han de dirho al taulell. Ja comprenen que
jo no puch ferhi res.
¡¡Ja váll! Diguin: ¿qué pendrán?
—Portéu dos cafés.
—Sí son servits. ¡Bo...quen!... al mitg. Y a vostés
¿que ja'ls serveixen?
—¡No senyor!
—Donchs, diguin, ¿qué voldrán pendre?
—Nosaltres pendréu... pendréu... ¿qué vo éu pen-
dre, noys?
—Veig que encara s'hi tenen que pensar. ¡¡Voy!!
—¡A veure qui serveix a n'aquesta taula! ¡Fa mitja
hora que som aquí, y ningú ens ha dit perque havém
vingut!...
—Ja comprenen que no es possible servir a tots a la
vegada. Tinguin un xich de paciencia y tothom queda-
rá content.
—Prou romansos y porteume una cervesa.
—¿Y vosté, no pendrá res?
—¡Chiquito, trdeme una copa de escarchao!
—¿Ron o anís?
—Lo mismo dd.
—¿Falta res avuy, señores? Boquillas d'ámbar y es-
puma; lentes fumats, pera la vista; escuradents de plo-
ma y pintas pera'l bigoti. Gomas pera la cartera; jochs
de botonadura; gemelos, agullas de pit, savó d'olor y
fina perfumeria.
—¿Que'n portéu de cirerer?
—Boquillas? Sí, senyor, y que son totas d'una pesa.

REGATAS INTERNACIONALS AL NOSTRE PORT

(Inst. intèneas Rus, col·laborador

—¡Veyám si farém firal
—¡Noy!
—¡¡Voy!! Diguin, ¿ja s'hi han pensat vostés?

—Sí; feu el favor. Portéu un xacolata ab un llonguet que no siga molt torrat; cinch copas pera beure aigua y tres pitets. Esperéus, que no he acabat: el *Brusi* del dematí pera mí; l' *Il·lustració Artística* pera la senyora y una trona pel petit.

—Em sembla que pel gasto d' una xacolata, l'amo no voldrà que se li trasbalsi tant la casa.

—¡¡Y arall! ¿que no sab que venfm cada diumenge?
¡Aquesta sí que es bona!

—Per aixó mateix que'ls coneix, que quan no'ls ven ja passa ansia. No obstant, si volen li preguntaré.

—Es'á clar, preguntali, y sabréu lo que diu.

—No ho sé, mes... per un ral de gasto...

—Tothom gasta per lo que li dona la gana.

—Ab aixó tenen rahó. No'ls hi dich pas lo contrari... però es alló... ¿saben?... *manda quien manda...*

—¡Jo ab el meu geni, ja me'n aniría!

—Espérat, dona, tot just acabém d'entrar.

—¡Sembla mentida que siguin tan poch considerats!
¡Després encara's queixan de que no tinguin una clientela lluida!

—¡Mossol! ¿que no voléu cobrar?

—¡Vaig desseguida!

—La verdadera novela *El divorcio de la Condesa*, *La guía de ferro-carrils*, *El Conde de Montecristo*, y *La monja secuestrada*... ¡¡A qui li falta un tomet pera passar el rato!

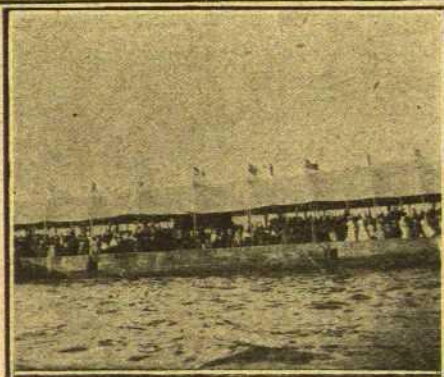
—¿Que portéu el mapa d'Espanya, mirat de dalt d'un terrat?

—No, senyor, ja'ls he acabat, però si volen *L'Arte de la cocina*, venturer, enquadernat a mitja pasta y ab punteras de pergami, els puch servir de confiança.

—¡Se coneix que estéu de bromal!

—¡Qué s'ha de fer! ¿Falta res avuy, señores?...

—Mira tú, ja torna'l mosso.

(Fot. de Brangu'i)

artístich de ¡CU-CUT!

—Bé, escolti, ¿qué li ha dit l'amo?

—L'amo em fa dir que ho sent molt, però que per tan poch benefici no vol tindre tanta feina, y que si no han de pendre res que baixin las criaturas a terra, perque'ls parroquiáns ens demanan tronas y no'ls podém servir.

—¡Ay Reina Santíssima! ¿Que no ho sentis, Ramón? ¡Ja tenen sort que avuy no ve ab nosaltres el promés

de la filla de la dida que'ns va criar el noy gran!

—¿Qué faría?

—¿Qué faría? Que ab un suplent de la secreta no hi jugarían com fan ara ab nosaltres.

—¡Jesús, quina por! ¡Se deu menjar la gent crúa!

—¡No parlavam ab vosté!

—¡Peró, senyora, no sigui aixís! ¡Ja comprén vosté mateixa que no es possible servirlos ab conductoras!

—El que té establiment obert ha de pendre paciencia.

—Y propinas si me'n donan, que aixó es el sosteniment de la familia. ¡¡Voy!!...

—Bé, ¿qué hem de fer? ¿Anémsen?... ¿Qué ploras tú?

—¡¡Jo... vuy... xa... co... la... a... a... ta!...

—Aquell senyor no'ns en vol donar. ¡Dígali llei!

—Apa, aném, déixaho estar. ¿Voléu que us compri castanyas?

—¡Sí!... ¡Sí!...

—Donchs apa, donennos la maneta y sortím d'aquí.

—¡Ah, vosté!... Escolti... Dongui expressions a l'amo, y dígalí que no passi més ansia per nosaltres, que quan arribarém a casa ja li escriurém. ¡Si no li dich, revento! ¡Ara que's busqui parroquia! Aném.

SANTIAGO BOY

Per circumstancies especials, las mevas visitas a la senyora Talia durant aquestas ultimas setmanas no han sigut tan assiduas com abans. Ab tot, m'he enterat del moviment, y ab "Aurora", del Sr. Dicenta, he vist que encara hi ha estúpits; ab "Las Virgenes Locas" (*Les Demi-vierges*) de Prevost, he notat que aixó de la moralitat al teatre es una cosa que no té esperansas d'arreglo, y ab "El Leoncito", del Sr. Cavestany, m'he convensut de que pera'l teatre castellá no passa'l temps: sempre está a tres quarts de quinze (horari antich, que diu en Manel Pau). Figureus que per aquellas terras del misero garbanzo, planter de burots, guindillas y altras impertinencias, encara s'istilan els dramas com el de que's tracta, plens de relacions llargas com en Berenguer, versos lluentis com la clepsa den Mencheta y frases buidas com el cap den Marquina.

Vostés dirán que en Marquina no té'l cap buit sinó plé. No'is hi fará la contra en aixó. Lo que hi há es que'l té ple de vent. Y si no'm volen creure, vagin a veure "El Pastor", que li han estrenat al Eldorado. Alló si que es una tonteria superba! Qué componen els gastaments dramátichs del seu company Jordá!

Figureus que's tracta d'un poema—¡un poem!—que ningú ha entés quin argument tenia. Ni'l Brusi, que, per les amistats del publicitari Marquina ab algú de la casa, li dedica tota una plana de filosofia den Trullol. De filosofia neula, com si diguessim.

Endemés sí; es una cosa tan dolenta "El Pastor" que ni menos el públich que va assistir al estreno, compost d'amichs del autor, va saber donar experiencias d'éxic a la seva acullida. Lo únich que va fer, va ser aplaudir al final dels actes y alguna vegada entre mitg. Per cert que ho feya ab tan poca solta, que'ls tres o quatre espectadors de bona fe que eram al teatre, ens quedavam sorpresos al sentir aplaudir. Fins várem tenir més d'un espant.

M'explicaré. Figureus que l'obra té unas tiradas de versos tan llargas... tan llargas... tan llargas... tan llargas, y tan pesadas y tan rípiosas y tan ensopidoras, que un se sent invadit per una són dolça... dolça... dolça, que l'obliga, vulgas que no, a donar caparradas, fins que, al acabarse la relació, un se desperta sol-

tadament, sotragat de dalt a baix per l'esvalot que mou la *claque* al aplaudir.

Justament lo que més va celebrar aquesta varen ser las frases de l'obra que no diuen res ni van enloch, com ara aquesta:

"... cuando mueras,
habrá una idea más en este mundo."
"... los primeros que luchan por sí mismos,
han de luchar en contra de los otros."

¡Naturament, home! Y encara que no lluitin per sí mateixos ni siguin els primers, han de lluitar contra'ls altres.

"Cuando en medio de todos mis corderos
los veo hervir bajo mis pies, quisiera
dar un beso de paz á cada uno..."

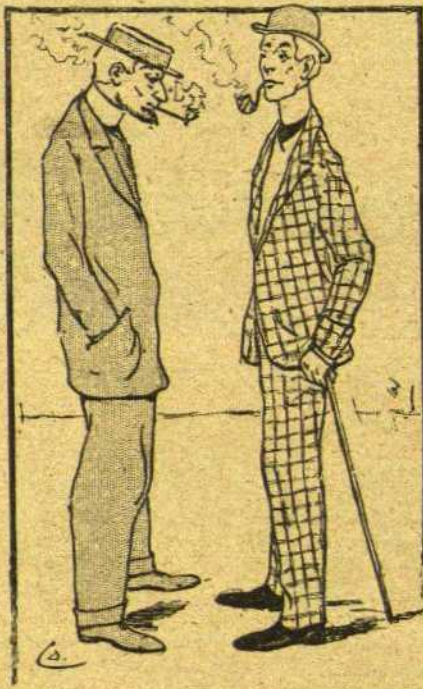
Tota l'obra es plena de tonterias per l'istil.

¡Y encara hi ha hagut crí-tich que, creyentse més tonto que l'autor, ha tingut la poca aprensió d'alabar-la! Aixó sí: els que tal han fet, han confessat francament que no havian entés l'obra.

¡Quina barra!

VIOLETT

A LONDRES

—Bé, en resum, mister, ¿qu'el mal té el nostre rey?

—Lord: ¡Honni soit qui mal y pense!

SECRETS DEL NUNCI

Diuen que no hi há Creu per en Galdós; que en Romanones, está rabiós; que hi haurá crisis dintre de poch; que aquest assumpto portará joch.

Diuen que en Canalejas está enfadat; que en Segismundo se l'ha rifat; que a Barcelona no hi vol torná; que ho fa pel clima, perqu' es poch sa.

Diuen que a Andalusia van malament; que allí la vaga pren increment.

Diuen que a n'en Suárez el van xiulá; que va prometre que'l Rey vindrá.

Diuen que grans projectes el Govern té; que el diari ho porta, que anirém bé.

Y altras cosetas diuen que no puch di; y diuen que si ho deya ¡pobre de mí!

LLUBINS

Llochs de estiuieg

Trobantnos ja al istiu, época en que la moda ordena l'anar a fora, desitjant esser útils a nostres llegidors y tenint en compte que entre ells n'hi han de diferents estats y aficions, havém encarregat a un soci de l'Excursionista, que coneix casi bé's pot dir tot Catalunya, que'ns indiqués diversos punts de la mateixa ahont poguessin anar a passar la temporada de la calor ab facilitat de satisfer sas aficions respectivas.

Veusaquei lo que'ns ha contestat:

Per un actor cómic: Gracia.

Per un modernista: Seva, Ceballá, Sabadell.

Per un devot: Sans, Santa Fe, Santa Perpétua, etc.

Per un jugador: Canet.

Per un a qui agradi

la bucòlica: Sant Gervasi de Cassolas, Atmetlla, Callús, Montmeló, La Nou, Figueras, Avellanès, La Pera.

Per un fuster: Bigas.

ESCENA CASULANA

—Senyor Pere: Diu la senyoreta que li pregunti si avuy que es el sant de vosté voldrá fer un *extraordinari* pera dinar.

—No fas els demés días escudella y un entrant?

—Si senyor.

—Donchs avuy fes escudella sola, que será un *extraordinari* sistema *Esquella*.

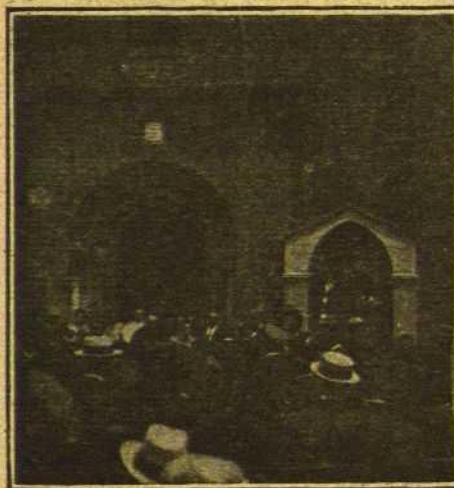
Per un mondrquí: Molins de Rey, Prats de Rey.

Per un catalanista: Guimerá, Sant Jordi.

Per un carlí: Cabrera, Sant Llorens Savall.

Per un conservador: Cánovas, Canovellas.

FUNERALS DE MOSSEN CINTO A FOLGAROLAS

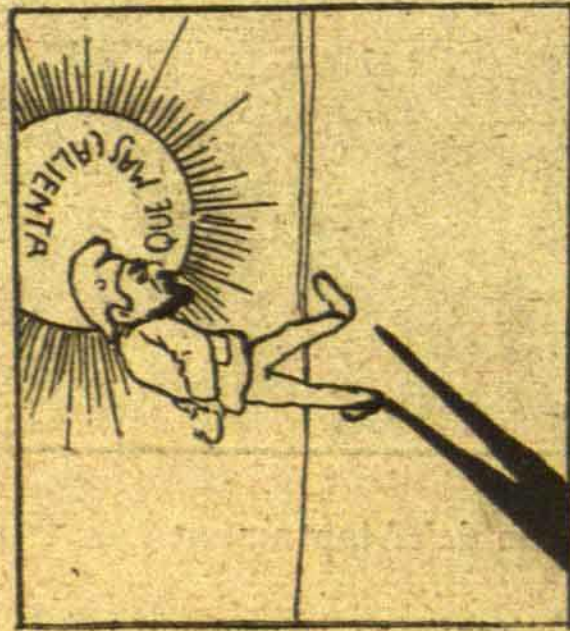
Sortida del Sr. Bisbe de Vich

Sortida del Ajuntament

(Fot. Mauri)

VIDA Y AVENTURAS DE PEPIN

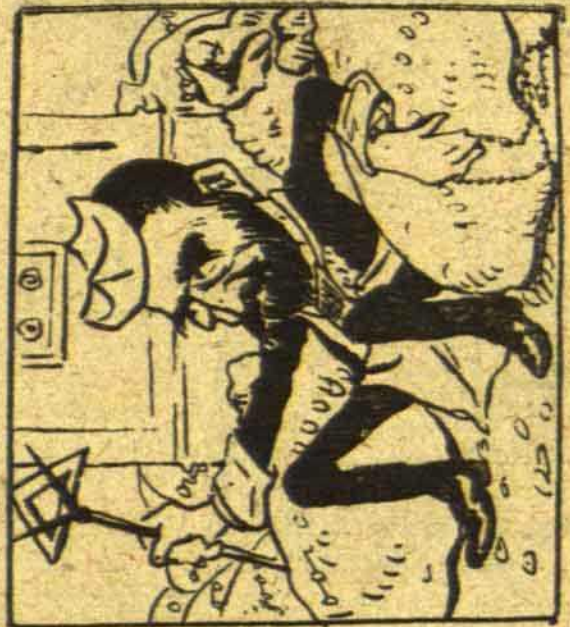
1 Este, lector que aquí ves
Canalla-de-lejos es.

2 Y si te lo miras bien
hasta de cerca también.

3 Es á un mismo tiempo anárquico
republicano, monárquico.

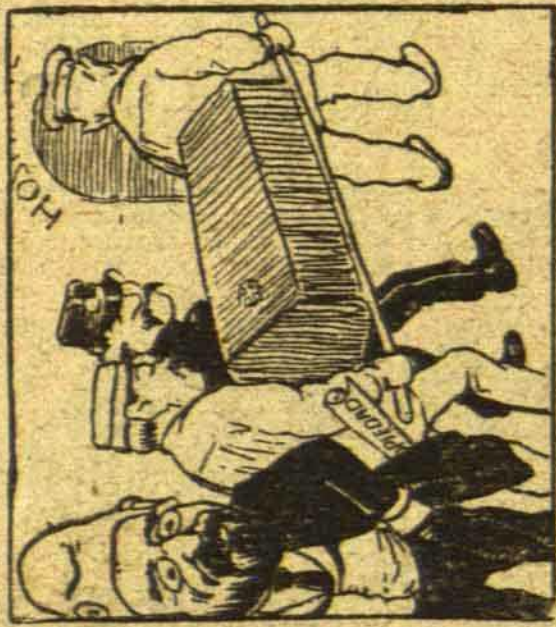
4 Católico, masón, neo,
capitalista y ateo.

5 La triste vida emponzoña
de la duquesa de Santaña.

6 Y así despacio, despacio
se le ha sorbido el palacio.

7 Y la mande destear
á morir á un hospital.

8 Le da alas un fulano
llamado don Valeriano.

9 Pero luego se las corta
y lo deja hecho una torta.

10 Sagasta con gran ternura
lo mete en agricultura.

11 Y lo de los latifundios
resultan puros infundios.

12 Al ver á las manresanas
de casarse le entran ganas.

13 Dijo SE HUYO JAMÁS,
ME FUSILEN POR DETRÁS.

14 A Valencia ya ha llegado
y á cuestras lo han paseado.

15 Al llegar á Vinaroz
¡zasí le hace mal el arroz.

15 Los vecinos de Tortosa le aplaudieron poca cosa.

16 Al llegar a San Vicente le recibe mucha gente.

17 Roig y Bergadá se encarga de hacerle una ovación larga.

18 Y el cerebro se mansturba para exaltar bien la turba.

19 Por la vía de Uldecona ya nos llega a Barcelona.

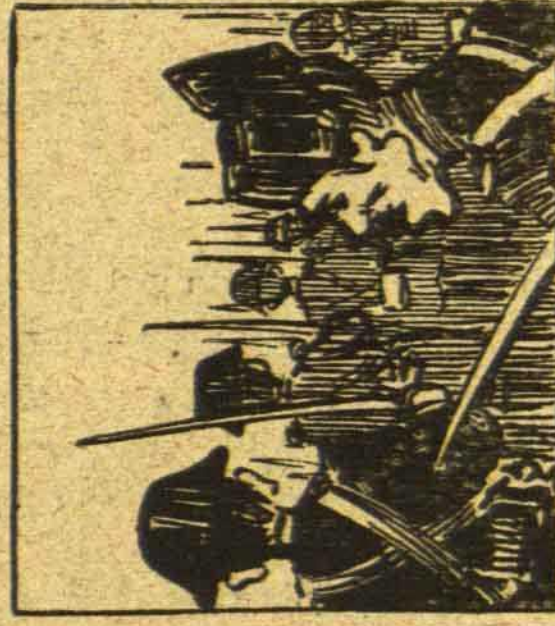
20 Le recibe muy formal la gente más principal.

21 Es vitoreado sin medida por el grupo *La Perdida*.

22 Mas ni Comas ni Collaso le han hecho ningún caso.

23 A fuera de la Estación ya se ve mucha animación.

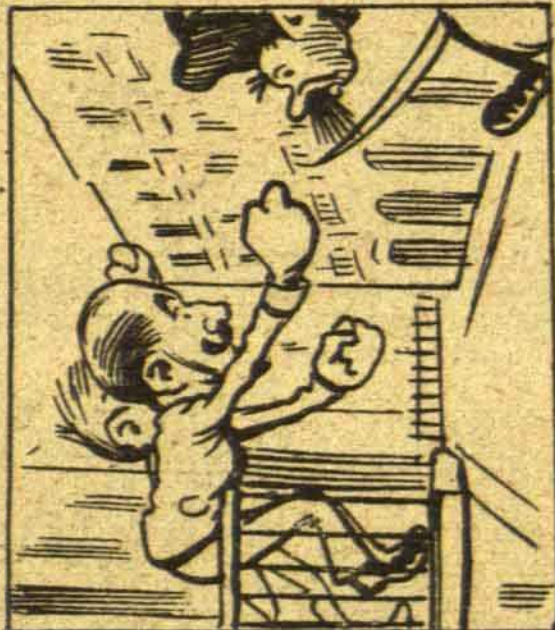
24 Se mete en la carretela que de tanto correr vuela.

25 Llega a casa Bosch y Alsina con la cara muy mohina.

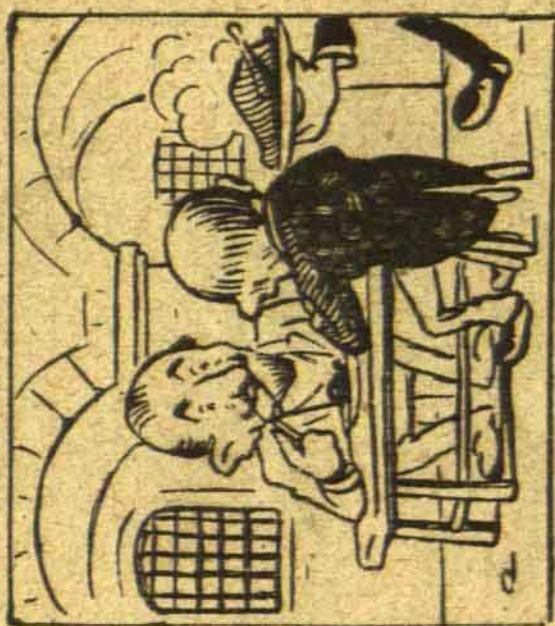
26 La ovación es delirante aunque resulta cargante.

27 Al balcón dos diputados se muestran muy enfadados.

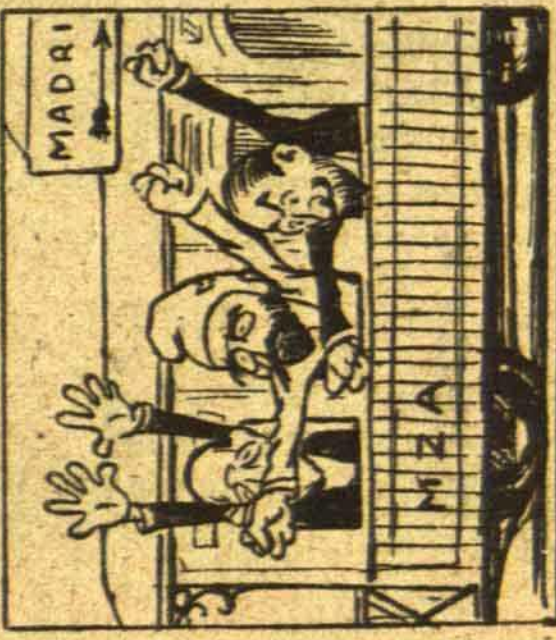
28 Pero el civil dice ¡ola! y los mete en la garajola.

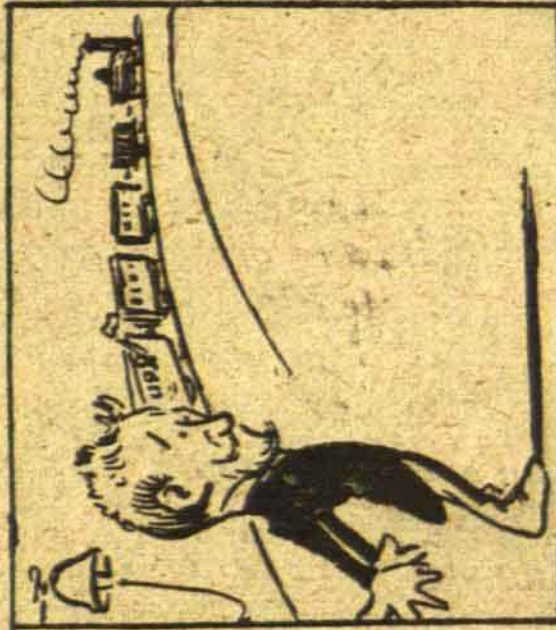
29 Mientras les llega el perdón se hartan con gran tesón.

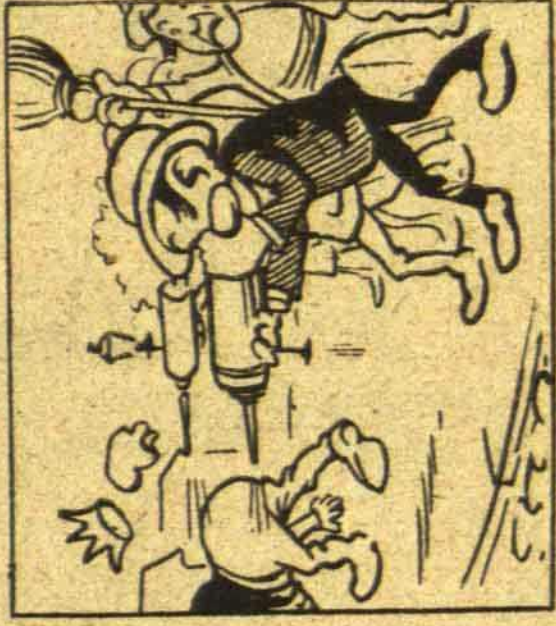
30 Viendo el caso tan perdido el consejo ha decidido.

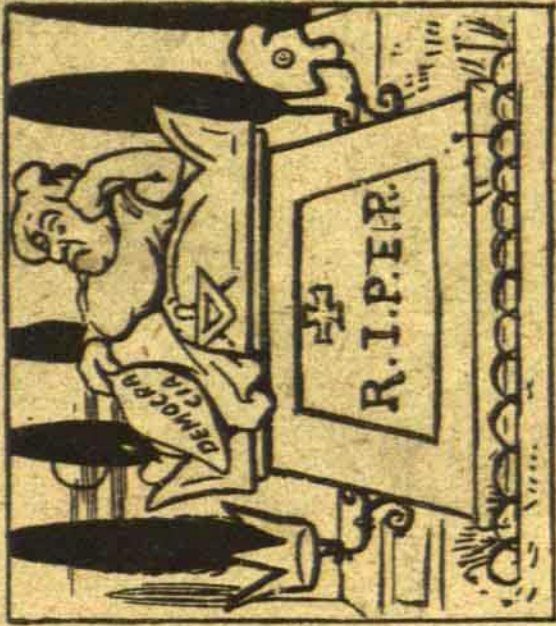
31 Desahogar su indignación otra vez dentro el vagón.

32 Y al partir en gran tropel Rómulo dice en *fin seal*.

33 Y como que se ha escapado por detrás lo han fusilado.

34 Aquí yace en el panteón. Lector: reza una oración.

FUNCIONS DE VERBENA

Va ficarse en un teatre
pera distreures un xich.

Per un "hidalgo": Castellar, García, Torre del Espanyol.

Per un "hidalgo" vingut a menos: Manlleu.

Per un cassador: Cassà de la Selva.

Per un soci de la Colòmbola: Sant Andreu de Palomar, Colomés.

Per un del Club de regatas: Sant Andreu de la Barca.

Per un amic de la "Fiesta del Arbol": Piñeda, La Selva.

Per un mestre de cases: Parets, Setcases.

Per un argenter: Rubí, Argentona.

Per un adroger: Canyellas.

Per un confiter: Tortellà.

Per un jovenet de 15 anys: Sant Sadurn de Noya.

Per un periodista: La Bola.

Per gent d'iglesia: Capellades, Monjos, La Bisbal, La Canonja, Sant Joan de las Abadesas, Vallbona de las Monjas.

Per un que tingui mal geni: Malgrat, Castelldefels, Santa Maria de Corcó.

Per un que sigui retingut: Guardiola.

Per un mal casat: Banyolas, Cornudella, Vilanova d'Escornalbou, Cornellà.

Per un que sigui vin de geni: Centelles, Sant Carles de la Ràpita.

Per un criat: Sentmanat.

Per un militar: La Granada, Masquefa, La Guardia.

Per un nuvi: Catllar.

Per un malalt: Hospitalet, La Febró.

Per un "Doys": Mongat, Tabernolas, Vilatorrada, Vilanova, Bot.

Per un vido: Sant Privat de Bas.

Per un milionari: Hostalrich.

Per un sabí: Salamó.

Per un antiquari: Castellvell, Vallromanas.

Per un matemàtic: La Quart.

PEP ROCH.

ENTRE ANIMALS

Existia un cert hostal
ahont per be donavan cabra.
Per no descobrir l'engany
l'amo als mossos avisava:
—No os escapi may el dir
que lo que servim es cabra:
res de cabra, diguéu be,
res de cabra, ni parlarne;
y tants cops cabra va dir
que fins un lloro xerraire
que tenian al hostal
va aprendre de cridar: cabra;
y un dia que uns carreters
al voltant d'una gran taula
mastegavan ab treball
la carn tendra y regalada,
el lloro anava cridant
tan fort com podia: cabra.
Encara l'amo no ho sent
ja li clava garrotada
y'l lloro fugí esverat
amagantse a la teulada.
Al poch rato en Quel, un gat
que portava molta gana,
rebé un cop d'un carreter
perque pujava a la taula
y tot bufant y miolant
també saltá a la teulada.
El lloro ja reposat
al presenciar l'arribada,
content perque no era ell sol
qui rebia garrotadas,
mirant satisfet al gat
li digué: Quel, ¿que has dit cabra?

Lo mateix que en el hostal
passa tot sovint a Espanya.
Hi há gent que viatja molt,
pro ¡ay si a Barcelona passan!
per ells aturarse aquí
es com pel lloro dir cabra,
han de rebre algún bolet
com el gat pujant a taula.

FUNCIONS DE VERBENA

Y'n sortí ab claror del dia
ab un cap com deu tupias.

Y per xo quan a Madrid,
que ve a ser com la teulada,
n'arriba algún d'esverat
sens saber lo que li passa,
l'anterior ja reposat
a' presenciar l'arribada,
co'ntent al trobar company
de fatigas y xiuladas,
exclama tot satisfet:
—¿De Barcelona se baja?—
ab aquell tó maliciós
ab que el lloro de la falla
al veure al gat esverat
li digué: *Quel, ¿que has dit cabra?*

LEARCH Y PRIM

para insultar á Canalejas por los discursos que ha pronunciado últimamente".

Fins aquí lo brut; ara ve lo estúpit:

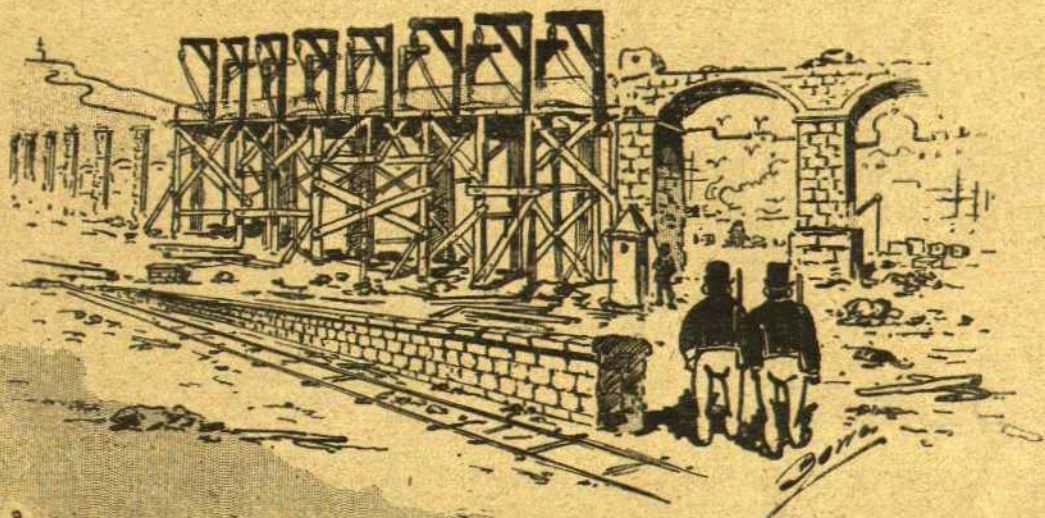
"Seamos nobles los demócratas, y con un poco de audacia y mala intención pronto vendrán las aguas al molino de la democracia".

Decididament aixó de que un home pugui ser noble y mal intencionat, tot a l'hora, es una troballa digne de passar a la part més posterior de la posteritat més reculada.

Perque la veritat es que per menos s'han fet célebres no pocs psicòlechs, ja que ab semblant invent queda resolt el problema de posar la noblesa al alcance de todas las inteligencias y de tots els cors, per dudosos y democrátichs que sigan.

Y acaba dient l'ardit moliner:

DIBUIX DEL NATURAL

¿No es cert que sembla una escena
del temps de Carles d'Espanya?
Donchs si ho mirón be es la Riba
que hi están fent las arcadas.

Per art de compares y comares han entrat a formar part de la Junta de Caritat en Roca y Roca y en Corominas.

Y com que la caritat ben ordenada comensa per un mateix... Vaja, que no passarán necessitat.

Deya l'altre día *La Perdida*:

"... no quedará del catalanismo otro recuerdo que ese extraño y violento vocabulario, hasta hace poco ignorado por las personas serias, cultas y bien educadas".

Y predicant ab l'exemple, seguidament després d'aixó venia un article (ab aquet paragraf, en el que l'autor demostrava haver menjat alguna cosa d'aquellas que tornan a la boca:

"Como se ve, pues, todos los insectos coleópteros que se desarrollan entre materias fecales, los que se arrastran hipocritamente en el cieno sacristanesco, los que viven constantemente en sedimento pestilente; todos esos solidicórneos se han despertado otra vez

"Con chaparrones como los del domingo se llenarán de agua nuestras balsas y moleremos con regularidad, sin interrupción. Esto lo ven nuestros enemigos".

Si, en efecte, apreciable *hidráulico*.

*Y llegaron los civiles
y les molieron á palos,
que á veces corren los malos
aunque sean muchos miles.*

Aquet Barberillo, quan no pot segar espigola.

En vista de que l'embotellament el priva de remenar las *verduras* del mercat de Sans en la forma que voldria, fa mans y mànegas ab las del arbrat públich.

Sense anar més lluny, al devant del Ateneu d'aquella barriada, societat que presideix el benemérit embotellat, hi havia dos plátanos que *de la noche á la mañana* s'havían fet fonedissos sense quedarhi ni las arrels.

De primer va corre la veu de que'ls dos arbres havían sigut trasplantats al pati interior de l'edifici; altres deyan que la Junta, aficionada com es al vert, n'havia passat els taps, però en realitat lo succeït va ser que'l Barberillo n'havia fet llenya.

Vels-hi-aquí un home que després de tant fer la papellona a la fi ha trobat lo que li convé: llenya.

De La Campana desgracia d'aquesta setmana:

"Al passar per Palafrugell el nou ministre de Agricultura en direcció a Palamós, ahont va anar a inau-

gurar las obras del Port, tingué ocasió d' escoltar una xiulada estrepitosa contra'l Sr. Puigcerver, als crits repetits de "Mori en Roure!" y "Visca la República!"
Ja ho sab el Sr. Suárez Inclán. Palafrugell, avants que Palamós, té'l seu port. Un port franch y obert als ideals moderns y hermèticament tancat als vaixells piratas del caciquisme gironí.

Complertament d'acort, senyora Campana.
El cacich pirata de Girona es l'itustre demòcrata don Joseph Canalejas, a qui vostè dedica el número.

Senyor curandero Ardit:
vaja, tórnissem al llit;
curi d'espatllat de pit
y deixis d'orgas.

Senyi mals, resi oracions,
posi telas de moltóns,
fassi olis de dragóns
y llargandaixos.

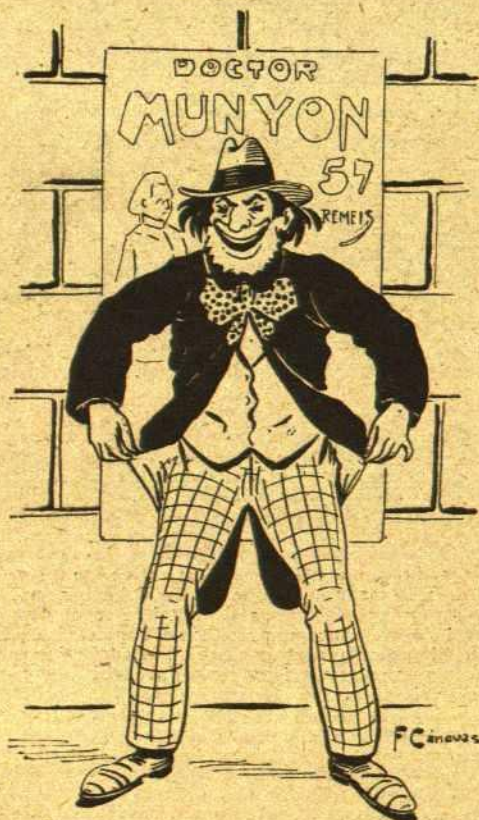
Curi dient: "Martí, Martí,
sota terra, fuig d'aquí",
o posant un colomi
demunt la testa.

O en els peus cor de llevat
o als ronyons un bon pegat;
que es remey molt acceptat
y democràtic.

Y empastifant als malalts,
procuri fer foras rals,
que no pas de menjà aulals
viuen els homes.

Vagi tronat, fumi fort;
ensenyi un bon cap de mort,

UN MALALT CRONICH

—Ves si es trist que ab tants remeys
como s'inventan y es propagan
no sen hagi inventat un
per curá el mal de butxaca.

tot fent com qui ve del hort,
que aixó fa sabi.

Perque'l ser noble y galán
potser li vindria gran
com una pell d'elefant,
o com fè articles.

Una escena de "El Pastor".
No sabem resistir a la temptació de deixar assaborir als nostres llegidors alguns versos dels que'l toca-campanas den Marquina posa en la seva obra. Lleixin y admirin.

DIMAS

"Como pilar de números de mármol"
ó columna de frases sin sentido
libres serán los hombres y las bestias:
las bestias y los bestias, pues "yo quiero
que mis hermanos puedan ser dichosos".
"Dispongamos la tierra de tal modo
que la felicidad sólo dependa
de nuestro propio esfuerzo".

ANDRÉS

Ay, no es posible
pues yo quiero melenas... ¡y soy calvo!

DIMAS

Si no lo quieres ser y "si lo sientes
con verdadera fuerza, amigo mío
lograrás imponerlo".

ANDRÉS

No te creo.
Con fuerza lo ha querido Quico Peris
y á pesar de ello calvo se ha quedado.
Igual que el buen Mencheta "soy la víctima
de mis pasiones propias; bestias duras,
se ceban en mi mismo antes que nada
y asoman ya sangrientos los hocicos
sobre la ruina de mi cuerpo muerto".

DIMAS

Pues "yo también he puesto mi alegría"
en tener las melenas muy pobladas...
"La vigorosa bestia de la vida"
me las dará con creces. Y si acaso
no me las da, no ha de faltarme un día
un peluquero que me las componga.

ANDRÉS

¿Un peluquero has dicho? ¿Un peluquero?
¡Eres capaz de haber comprado el mío!
"¿Y he podido no verlo? ¡Y he podido
oírte tanto rato, sin hallar
temblores de traición en tus palabras?
¡Lobo de nuestras sierras, asesino,
ladrón de haciendas, cuervo de los débiles!"
¡Robarme mi peluca!

DIMAS

Calla, tonto,
no "eches aliento azul al aire" lila.
Debes hacer lo que hacen "mis corderos"
que "encarnan mis ideas en sus ojos".
Cuando lo hagas así, cuando la lana
te crezca en el cogote, serás libre,
y aunque de lana, poseerás melena
como todo lector de *La Perdida*.

ANDRÉS

"Si yo tuviera fuerzas, si nosotros
nos sintiéramos fuertes, estas cumbres
serían un paseo de hombres libres
COMULGANDO EN EL SOL cada mañana"
y durmiendo la siesta al medio día,
sin pensar en melenas ni pelucas.

(Queda meditabundo, mientras sale
Dimas, "con cierta grandeza en que
no debe haber afectación", todo lo
contrario de lo que sucede en los versos
de Marquina. En el mismo momen-
to llega el peluquero con la peluca que
había hecho para Andrés y, viendo á
éste *ensopeado*, corre detrás de Di-
mas para entregársela").

NOTA: Com pot veures, la perruca simbolisa la
llibertat, en Dimas els que la explotan, volentia no

més per ells y l'Andreu el poble llanut, que's deixa *risar* y no s'adona de que sobre la seva llana, hi dormen ben tous els seus explotadors. Té molt talent aquet Marquina en qüestió de símbols.

En l'acte del banquet celebrat a Madrid en honor (?) den Canalejas, aquet va dir entre altres coses, parlant de la acullida que va tenir a Barcelona:

"Dos amigos míos fueron arrestados y de este modo se escarneció la libertad y el derecho".

De manera que ja ho saben: la llibertat y el dret consisteixen en poguer insultar a tothom y dirigir a la forsa pública tota mena d'insults.

"Yo tengo en política dos significaciones: la de anticlerical y la de partidario de las reformas sociales".

Y además d'aquestas significacions té duas aspiracions: la de pujar al candelero y la de no móressen.

"Hoy las cátedras de la Universidad no se dan a los que representan el progreso de la ciencia, sino a los que encarnan el clericalismo y la reacción".

Lo primer es en part molt cert. Però en quan a lo segon s'enganya. Tenim catedràtics que proban totes duas cosas. L'Odon de Buen per exemple.

"Si no se hace una España progresiva, continuaré mi peregrinación".

Veurém, que deya'l cego. Tot depén de que'ls partidaris que tingui a las poblacions hont vagi, sápigán de córrer com els que té a Barcelona devant l'espectativa de rebre entre cap y coll un cop de sabre.

Perqué, ab tot y tenir un company tan aficionat a n'aquesta arma com ho es en Lerroux, els que segueixen a n'aquet y a n'en Canalejas encara tremolan quan veuen un sabre de civil.

Per mes que'l sabre sigui sol y ells al gúns centenars.

Ens ha caigut a las mans el darrer número de la *Gaceta Sanitaria de Barcelona*, en el quin hi figura en primer terme la *Memoria reglamentaria para la inauguración del curso 1902 de la "Academia del Cuerpo Médico municipal"*, por Luis Comenje y Ferrer, socio de la misma corporación.

En dita Memoria, titulada *Euforia Social*—y en quin fondo no entrarem, entre altres motius, perque está trencada per un *continuaré*—llueix son autor aquelles *galas de dicción* que li han valgut el renóm de exhumador del género que era moda en el sigle de l'loro de la literatura castellana, y que ha tornat tan a menos desde que la gent s'ha donat a parlar y escriure com Deu mana.

Y pera mostra aquí va un tros del exordi, en el que l'una filigrana's toca ab l'altra:

"Señores:

"Consienta vuestra bondad una confesión previa: declaro ingenuamente que una emoción vivísima embarga mi sér (pensament nou de trinca) y amenaza quebrar las energías, deshebrando todo el cordaje del atrevimiento (¡Ja som a Sans!)

"Una suerte de terror extraño me invade en los comienzos de la disertación, y yo pregunto: siendo ella voluntaria y honrosa, ¿a qué obedece esta zozobra, esta inquietud del ánimo, este pánico oratorio que en vano pretendo conjurar?

"Si me lanzo, ¿por qué tiemblo?

"Si tiemblo, ¿por qué me lanzo?"

(Barba, senyor Comenje, ¿si votos para qué rejas? etc. Es lo que devia dir el públich: *tiemblo, pero lee*. ¡Y tan senzill que es, com deya aquell, no escriure un drama dolent en cinch actes!)

"Porque, señores, auguro que no sabré corresponder a las finezas de mis compañeros, ni colocarme a la altura de sus merecimientos, porque de lo íntimo de mi conciencia una vocecilla misteriosa que no habla, pero que yo siento, me advierte que, acaso, este

DISCRETEIG RURAL

—¡Tafoy de Tuyetas; ca sola ca vasi!
—¡Oydál! L'una al cap y l'altre al bras.

abocetado discurso no será digno de la solemnidad y grandeza del acto ni de la misión alta y hermosa que se me ha conferido..."

Aqueixa vocecilla muda, senyor Comenje, li volia bé y vosté no'n va fer cas. D'haverla creguda s'hauria estalviat lo de calificar el Saló de Cent de "síntesis muda de los prestigios urbanos" y de afegir "tomando por testigo y por notario a la ciudad y por firmamento de la aproximación las bóvedas del Consejo de Ciento." Perque en confiansa hem de dirli, y no ho fassi corre, que'l tal saló no té bóvedas ni n'ha tingudas may. Ni els andamiajes tampoch, *holgando por ende* alió de "ya crujen las bóvedas del andamiaje nacional y el suelo se extremece..."

Al arribar aquí, diu que'l públich, complertament *extremecido*, dava mostrás de trobarse posseït d'aquell *pánico oratorio* que sol agatarli cada vegada que ha d'aguantar un discurs den Fabra Ledesma.

Nyigo-nyigo

Parlar de música quan las novetats son pocas y no's surten de lo ordinari, em fa una cosa com mandra, y si volen que'ls diga la veritat, tinch el tupí tan plé d'alumnes aprofitats, que'm sembla haver reculats uns quants anys y assisteixi a aquelles sessions ignocentonas que'ls *raventadets* donavan al Olimpo y al Palau de Ciencias.

Per fortuna ha vingut a desensopirme la carta que

he llegit en aquestes planas d'un tal senyor Rasqueta, que'm dirigeix tot fentme l'amich humil. Això ha tocat el meu punt vanitós y no puch desairarlo, sols siga per dir Deuloguart a qui tanta consideració mereixo; perquè, senyor Rasqueta, no sé de què'm parla, ni tinc cap notícia de que a Vallvidrera s'hi hagués reunit la flor y nata de nostres músichs, y cosas aixís se saben, home!... ¡ahont va a parar!

Passant revista de noms fins m'aturo en aquells de qui podria resultar més verosímil la protesta desdenyosa y provocadora per vostè sentida, y no m'atreveixo a reparar-ne cap. ¿Cóm redimontis es va deixar escapar els noms? Ara veig que l'aturdiment no'l deixava pensar.

Raciocini, senyor Rasqueta, y pesi com jo si son possibles aquelles paraulassas. De l'Albeniz no ho poden pas ser, perquè sab que la modestia per l'home de talent, es una qualitat estimable; ell ne té de talent, donchs *ergo*, no pot haver dit: "yo soy un génio", ni "yo valgo mucho"; fins creyentho es guardaria prou d'alabar-se. Impossibile també que hagi senyalat al catalanisme com l'opressor de la bona música: els elogis que feya de l'"Orfeo Catalá", citantlo com entitat única que's preocupava per l'art de debó, n'es la negativa absoluta. Més encara, la premsa catalana l'ha festejat sempre y l'ha aclamat... Jo li he vist posar l'*Henri Clifford*, *Pepita Jiménez* y fins *San Antonio de la Florida* quan tants n'hi ha que esperan tinda.

Jo mateix m'espero, senyor Rasqueta. Fa sis anys que tinc una ópera a la sanció den Bernis y encara l'estudia; sempre'm diu lo mateix. Y això que tot ho vareig tenir en compte: baratura de decorat, casa pobre, casa rica y bosc; només hi havia el gasto de la pedra que cau del cel quan la tempestat del darrer acte, y's podria substituir per pluja; el llibret ja ho deya. Baratura d'orquestra: vuit pianos, tuba, trombon, flautas y timbales, de manera que'ls músichs podien pendres ab molta economia de l'observatori de dalt. Baratura de chors; una Ave-Maria al primer acte, un Te-Deum (de lluny) al segon, y Remors del bosc en l'últim, al unison la majoria. Donchs malgrat aquestes precaucions, continuo esperant quan me toqui.

Això es un dir, senyor Rasqueta, no'm vuy comparar ab l'Albeniz, però'm sembla que no pot esser ell qui diga que li ha faltat *apoyatura*.

De cap modo la queixa ha d'atribuir-se a n'en Crickboom. Va venir a Barcelona, y lo que no havia ni ha lograt a la seva terra, aquí se li concedeix: se'l fa director d'orquestra. ¿Qué li sembla, senyor Rasqueta, si vostè anava a Bèlgica y tingués la seguretat de veure mestre pel sol fet de tocar bé l'acordeón? No hi vagi, no, y en tot cas torni ab nom extranger; la cortesia ens obliga a més.

Altrament, no pot ser en Crickboom perquè'm consta que de Barcelona n'està molt satisfet; si no ho estés, creu vostè que ab lo que ell sab y ab lo sollicitat que ha sigut, el tindríam un moment més entre nosaltres? Ell coneix que la gent l'aprecia y no's deixarà may. Li van fallar aquells dos companys ab qui feya quarteto y n'organisá un altre ab gent d'aquí que va resultar colossal; el públich l'ajudá y tothom se li feu soci. Per desgracia aquets també es separaren, y ell que sí, las emprén a grans concerts ab elements... desconeguts, però els fiamonichs tot ho suportan y van en augment las *altas* perquè d'ell s'espera; ¡vaya si sen espera, senyor Rasqueta! ¿Y vol que un home aixís estiga disgustat? ¿que no veu que tot ho fa bé y li va reixint? Poch a poch se va lluny, ja veurá si no's mor.

Lo de la subvenció a l'Academia no deu atribuir-seli; seria massa pretensió pera ensenyar de violi. La mateixa que si vostè demanés al Bisbe 20.000 pessetas pera posar cátedra d'acordeón. Y després, ¿per quin motiu buscaria en Crickboom més feina quan té alumnes a trompons que li recompenan llargament las horas que hi ocupa?

Vaja, d'aquets dos artistas ja n'hi respon-h: no son els de Vallvidrera, però tot romiant miraré si hi toco en altre escrit. Avuy ja n'hi há prou y si entretant vol venir-me a veure, ja sab ahont visch; no equivoqui l'escala: hi há una mostra de llevadora a la porta. Si per cas l'hora millor es d'onze a una, y si ve dilluns, dimecres o aissapte, coneixerá a la Miquela.

XIM XIM.

MACOS Y MICOS

MACOS: *Un irlandés; Butibamba; L. T.; Rinxols; F. N. S.; J. M. B.*

MICOS: *R. M. y C.; J. P. y C.; F. P. C.; J. M. R.; J. R.; Hernani.*

—*Quiquet Maco*: Aceptém ab gust els oferiments. En quant al dibuix que'ns envia es de *xistu* molt gastat. *Jazmin*: Els *Bons Mots* son molt vells.—*Sinta Cots*: Es passada la oportunitat.—*Ll. M. C.*: Igual li diém.—*A. G. F.*: Diriam que aquest article ja'ns l'havia enviat un altra vegada.—*B. B.*: El sonet no fa pel caràcter del nostre setmanari.—*E. P.*: Mil gracias per la seva propaganda y per las noticias que'ns dona. La carta, ab prou sentiment nostre, ens es impossible publicarla, perquè ni d'espai disposém pera lo més precís.—*J. B.*: Sentim no poder complaurel, perquè no tenim cap mena de relacions ab empresaris.

LOGOGRAF NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	nom d'home
7	8	5	8	1	6	2		" de dona
1	6	2	1	5	6			diversió
		1	8	5	2			recreu
			5	2	1	2		animal
				4	8	5		part del cos humà
					7	6		preposició
						3		consonant

GUARDIA CIVIL

ROMBO

consonant.
animal.
pera escriure.
nom d'un riu.
consonant.

JOSEPH MASSAGUER (BUTXACAS).

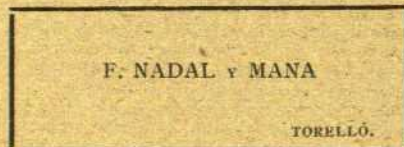
ACRÓSTICH

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Fassis per manera que, llegidas las ratllas horisontalment, donguin per resultat, noms de carrers de Barcelona, y las estrelletas verticalment, el nom d'un setmanari humoristich.

J. RUBIO.

TARGETA

Formar ab aquestas lletras el títul d'un drama catalá.

PERE MARTÍR.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 26

XARADA: *Carre-tera.*LOGOGRAF NUMÉRICH: *Portugal, tortuga, Arturo, llant, Rull, ral, la, p.*

IMPREMTA DE MARIÁN GALVE, AVIÑÓ, 18

BURELL & C^A

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadores, llanxas de vapor y de salvament, gabarras, barcos-cisternes, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACHTS

Reparacions, maquinaria y tota classe d'accessoris para la marina

TALLER DE VELAM, LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

BARCELONA: ASTILLERS: Can Tunis—OFICINAS: Escudellers, #2, pral.

Gran Sabateria "LA DALIA" Aviñó, 34.-Barcelona

Calsat de totes classes, cosit a mà, pera senyoras,

senyors y noys, a preus sumiment baratos

Desde 1'50 a 18 pessetas

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3. — Prop del Bolsi

Magnífics bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

ICU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS

SURT ELS DIJOUS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, un trimestre.	1'50 pessetas
A fora	2'00 —
Estranger.	2'50 francs
Número corrent, 10 céntims. • Número enderreri. 20 céntims.	

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Escudellers, 154.-Barres

Nº. 2

G

A

L

E

R

Í

A

D

E

REVULSIÓN DE SCOTTde Aceite impuro de
UN PESCADO QUE SE LO LLEVA

Con Hipo-y-sustitos

Desagradable
la espaldaESTE PEJE FUE PESCADO POR MORET
EL MUY TAIMADO Y RÓMULO LO HA CARGADOC
A
R
T
E
L
L
S
N
O
T
A
B
L
E
S